

Arrest

nr. 134 345 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 februari 2014 houdende de niet opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 8 juli 2006.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CORNELIS, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2006 wordt aan de verzoekende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing gegeven. In dit besluit wordt verbod opgelegd om gedurende tien jaar naar België terug te keren.

1.2. Op 30 januari 2014 verzoekt de verzoekende partij om de opheffing van voormeld ministerieel besluit.

1.3. Op 24 februari 2014 wordt een beslissing genomen waarbij de opheffing geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Verzoek tot opheffing ministerieel besluit tot terugwijzing

(..)

Geachte Meester

Ik heb uw brief van 30 januari 2014 waarin u verzoekt tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 6 juli 2006 dat lastens uw cliënt werd genomen, aandachtig gelezen.

De relatie van betrokkene met een in België gevestigde Nederlandse onderdane, dateert van na het voornoemde besluit. Betrokkene was dus wel degelijk op de hoogte van zijn verblijfsrechtelijke situatie en van de gevolgen hiervan voor zijn relatie.

Uw cliënt is wetens en willens in overtreding met de terugwijzingsbeslissing en pleegt hierdoor banbreuk. Hieruit blijkt dat hij geen respect heeft voor de in België geldende regelgeving. Een terugwijzingsmaatregel is dan ook op heden nog steeds noodzakelijk ter bescherming van de openbare orde.

Het ministerieel besluit tot terugwijzing van 6 juli 2006 zal niet worden opgeheven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 46bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 46bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur: van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel.

9.1.1. Definities

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd.

Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

9.1.2. Schending motiveringsplicht

Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster niet bereid is het Ministerieel Besluit van 8 juni 2006 op te heffen.

De weigeringsbeslissing wordt als volgt “gemotiveerd”:

“De relatie van betrokkene met een in België gevestigde Nederlandse onderdane, dateert van na het voornoemde besluit. Betrokkene was dus wel degelijk op de hoogte van zijn verblijfsrechtelijke situatie en van de gevolgen hiervan voor zijn relatie.

Uw cliënt is wetens en willens in overtreding met de terugwijzingsbeslissing en pleegt hierdoor banbreuk. Hieruit blijkt dat hij geen respect heeft voor de in België geldende regelgeving. Een

terugwijzingsmaatregel is dan ook op heden nog steeds noodzakelijk ter bescherming van de openbare orde.

Het ministerieel besluit tot terugwijzing van 8 juli 2006 zal niet worden opgeheven.”

Verzoeker dient vast te stellen dat verweerster in de bestreden beslissing in feite louter verwijst naar het feit dat de tienjarige termijn van het Ministerieel Besluit nog niet verstreken is en dat aangezien verzoeker zich thans op Belgisch grondgebied, hij aldus een gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod certe non.

Nochtans bepaalt art. 46bis §1 Vreemdelingenwet:

De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

In het verzoek tot opheffing werden de argumenten die betrekking hebben op de gewijzigde omstandigheden uitvoerig uiteengezet.

Verzoeker heeft o.m. verwezen naar het feit dat de veroordelingen, die ten grondslag lagen aan het Ministerieel Besluit reeds dateren van 2005 en 2006. Hetzij ruimschoots 8 jaar geleden.

Bovendien heeft verzoeker zijn straf uitgezeten en werd hij in 2009 teruggeleid naar Marokko.

Verzoeker werd sedertdien nooit meer strafrechtelijk veroordeeld.

Daarenboven heeft verzoeker melding gemaakt van zijn standvastige relatie van meer dan 2 jaar met zijn Nederlandse partner, mevrouw E.N, met wie hij reeds op 30 oktober 2012 in Marokko in het huwelijk is getreden en thans wettelijk samenwoont.

Het koppel vormt samen met de kinderen van mevrouw E. een hechte gezinscel.

Tot slot werd verwezen naar het feit dat de RVV de bijlage 20 dd. 3 juli 2013 heeft vernietigd.

Bovendien is verzoeker tot op heden in het bezit geweest van een bijlage 35.

Het komt verzoeker voor dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze argumenten en gewijzigde omstandigheden, zoals vermeldt in art. 46bis §1 Vreemdelingenwet.

Alleszins wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd op basis waarvan deze argumenten niet zouden kunnen worden weerhouden.

Nochtans staat vast dat wanneer de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt de motivering van bestuurshandelingen in extenso en uitgebreider dient te gebeuren (zie supra).

De loutere stijlclausule die in de bestreden beslissing is opgenomen voldoet niet aan deze motiveringsplicht.

Alleszins kan verzoeker niet nagaan of verwerende partij een redelijke belangenafweging heeft gemaakt.

Het mag immers duidelijk zijn dat een loutere verwijzing naar het bestaan van een Ministerieel Besluit van bijna 8 jaar geleden, zijnde dd. 8 juni 2006 en de banbreuk op zich niet volstaat om thans nog een schending van de openbare orde te kunnen weerhouden.

Voor een schending van de Openbare orde is immers vereist dat er een reële en actuele dreiging bestaat die dermate voldoende ernstig is om een fundamenteel belang van de samenleving aan te tasten.¹

“Het is niet bewezen dat de verzoeker, die verplicht was verder in het Rijk te verblijven om een vrijheidsstraf te ondergaan, na betekening van een MB tot terugwijzing niet de mogelijkheid zou hebben om, in functie van haar latere huwelijk met een Belg, voor het eerst een verblijfsrecht te laten gelden. Het is ook niet bewezen dat de verwerende partij het recht op verblijf zou kunnen weigeren zonder na te gaan of de verzoekende partij nog een actueel gevaar vormde voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Een situatie waarbij een beslissing tot verwijdering van het grondgebied al werd uitgevoerd, kan niet zonder meer worden gelijkgesteld met de situatie waarbij deze tenuitvoerlegging pas later gebeurt. Zo bepaalt artikel 33 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG dat als een besluit tot verwijdering van het grondgebied, waartoe werd besloten als straf of bijkomende straf naast een vrijheidsstraf, ten uitvoer wordt gelegd meer dan twee jaar na de uitvaardiging, de lidstaat dient na te gaan of zich nog een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde voordoet. De lidstaat moet dan beoordelen of er sinds het nemen van het besluit omstandigheden in materiële zin zijn opgetreden.

Het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie is geen absoluut recht en de wetgever heeft de voorwaarden hiervoor duidelijk in kaart gebracht. De verwerende partij moet bij een weigering de voorziene procedures en limitatief bepaalde weigeringsgronden respecteren. Zij moet

onder meer bij een afwijzing wegens gevaar voor de openbare orde rekening houden met de verplichtingen uit artikel 43 vreemdelingenwet. Zij moet nagaan of het gedrag van de verzoekende partij heden nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De verwerende partij heeft die controle hier niet doorgevoerd. (Art. 40ter vreemdelingenwet).” (R.v.V. nr. 76.133 28 februari 2012, <http://www.cce-rvv.be> (18 juni 2013); T.Vreemd. 2013, afl. 2, 162.)

Er moet steeds een strikte interpretatie zijn van de notie openbare orde, waarbij een evenwichtige afweging moet worden gemaakt van de bescherming van het familiaal leven, overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoeker wenst in dit verband het arrest van uw Raad dd. 17.04.2009, nr.25.998 aan te halen:

“het begrip afdoende uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Aangezien de bestreden beslissing steunt op het oordeel dat verzoeker een actuele bedreiging van de openbare orde uitmaakt, moet de motivering evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het louter vermelden van twee veroordelingen en daaruit besluiten dat verzoeker door zijn gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde uitmaakt, zonder in de bestreden beslissing in concreto uiteen te zetten hoe en in welke mate dat het geval is, betekent een schending van de formele motiveringsplicht.”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet in het minst waarom verwerende partij van oordeel is dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verwerende partij heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de actuele situatie van verzoeker.

Bovendien heeft de raadsman van verzoeker op 18 maart 2014 aan verwerende partij verzocht om toch met de actuele situatie rekening te willen houden, des te meer nu is gebleken dat de partner van verzoeker zwanger is.

Reeds op 19 maart 2014 werd bij fax aan de raadsman van verzoeker het volgende ter kennis gebracht:

“De directeur-generaal heeft in zijn brief van 24 februari 2014 reeds geantwoord op de door u naar voor geschoven elementen.

Het feit dat uw cliënt nog steeds op het grondgebied blijkt te vertoeven en bijgevolg de Belgische wetten aan zijn laars lapt, toont aan dat hij nog steeds een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Betrokkene dient onmiddellijk het land te verlaten.”

Verwerende partij heeft zich dan ook louter en alleen op de termijn van het Ministerieel Besluit gebaseerd, zonder (voldoende) rekening te houden met de gewijzigde omstandigheden.

Op geen enkele wijze wordt melding gemaakt of gepreciseerd waarom verzoeker heden een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou uitmaken.

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zijn dossier in het geheel niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld en op geen enkele wijze heeft rekening gehouden met diens actuele situatie.

Door enkel te verwijzen naar het desbetreffende Ministerieel Besluit, zonder aan te duiden op welke wijze het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een zodanig actuele en reële dreiging vormt, dat zijn persoonlijke en familiale belangen niet zouden kunnen opwegen tegen de bescherming van de openbare orde heeft verwerende partij haar bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd (Zie R.v.V. 08.02.2008, nr. 7063, R.v.V. 14.12.2007, nr. 5003, R.v.V. 14.12.2007, nr. 4961).

In toepassing van het eerste middel is de beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd en strijdig met algemene beginselen van behoorlijk bestuur (redelijkheids-, vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel) en derhalve nietig (R.v.V. 03.09.2010, nr. 47.773.)”

2.2. Artikel 46bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiele zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk.”

2.3. Artikel 46bis van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 32 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Het werd ingevoegd door artikel 37 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 32 van de richtlijn 2004/38/EG luidt:

"1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen. De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat. "

2.5. De memorie van toelichting bij artikel 46bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Dit artikel voegt een artikel 46bis in in de vreemdelingenwet. Het handelt over de mogelijke schorsing of opheffing van het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing, zoals voorzien in artikel 45. Conform de jurisprudentie van het Hof van Justitie, krachtens welke de lidstaten geen besluit tot levenslange verwijdering van hun grondgebied kunnen nemen ten aanzien van de burgers van de Unie en hun familieleden (cf. artikel 15, § 3 van de richtlijn) voorziet artikel 32 van de richtlijn dat de bedoelde personen het recht hebben om na een periode van uiterlijk drie jaar na het definitieve besluit tot verwijdering een aanvraag tot opheffing van dit besluit in te dienen (cf. ook 27ste overweging van de richtlijn). Een koninklijk besluit tot uitzetting en een ministerieel besluit tot terugwijzing brengen een verbod met zich mee om gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen (art. 26 vreemdelingenwet). Burgers van de Unie en hun familie kunnen echter reeds na 2 jaar de schorsing of intrekking vragen onder de voorwaarden bepaald in dit artikel 46bis, dat artikel 32 van de richtlijn omzet. " (Pari. St. Kamer, Doc. 51, 2845-001, p. 64-65)".

Uit het bovenvermelde volgt dat de Belgische wetgever specifiek voor wat betreft burgers van de Unie en hun familieleden er voor geopteerd heeft om hen ten vroegste twee jaar na de uitvoering van het besluit tot terugwijzing het recht te verschaffen een aanvraag tot opheffing of intrekking van het besluit aan te vragen. Artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn werd voorts getrouw omgezet aangezien artikel 46bis van de vreemdelingenwet voorziet dat een besluit over het verzoek tot opheffing of intrekking van het besluit tot terugwijzing ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf het indienen van de aanvraag getroffen wordt en dat de betrokken vreemdelingen gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf hebben in het Rijk.

2.6. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk in haar aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit gewezen heeft op een wijziging in materiële zin in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen. Zo heeft zij, naast haar gezinsleven, ondermeer verwezen naar het feit dat de veroordelingen die ten grondslag lagen aan het ministerieel besluit dateren van ruim acht jaar geleden, dat zij ondertussen haar straf heeft uitgezeten en dat zij in 2009 teruggeleid werd naar Marokko en nadien nooit meer strafrechtelijk werd veroordeeld.

2.7. De Raad stelt vast dat het administratief dossier zoals dit werd overgemaakt nergens de aanvraag van 30 januari 201 tot opheffing van het ministerieel besluit bevat. Derhalve kan de Raad niet nagaan of de verwerende partij bij het treffen van de thans bestreden beslissing bepaalde argumenten van de verzoekende partij al dan niet over het hoofd heeft gezien en daardoor al dan niet nagelaten heeft hieromtrent te motiveren. Immers blijkt uit de bestreden beslissing slechts dat de verwerende partij motiveert aangaande het argument inzake verzoekers gezinsleven, daar waar verzoekende partij voorhoudt dat zij nog andere argumenten heeft aangevoerd.

Uit de argumentatie van verzoeker blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben in de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 24 februari 2014 houdende de niet opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 8 juli 2006 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER